

Ashab-ı Kehf üzerine

Abdullah Bey: “Kur’ân-ı Kerîm’de genişçe yer alan Ashab-ı Kehf ile ilgili bilgi verir misiniz? Ashab-ı Kehf’in günümüze bakan mesajları var mıdır?”

Kur’ân-ı Kerîm’in haber verdiği tarihî olaylardan birisi, bir sûreye de adını verdiren Ashab-ı Kehf (Mağara arkadaşları) olayıdır. Mağara arkadaşlarının yaşadıkları, öldükten sonra dirilişin hak olduğunu gösteren tarihî bir delildir.

Hazret-i Îsâ (as) Cenâb-ı Hak tarafından göğe yükseltilmişti. Geriye kalan 12 civarındaki inanırı gizlice Roma içlerine sızdı ve gizlice hak dinlerini yaymaya başladı. Kendilerine havâri de denilen bu inananlar, gittikleri her yeri, mağaraları, gizli bölmeleri, تنها yerleri, dağ başlarını gizli birer dersane yaptılar ve Allah’ın adını putperest Roma içinde yaymaya çalıştılar. Îsevî olmanın devlete ve putperestliğe ihânet sayıldığı, suç addedildiği ve çok sıkı takiplerle yakalananların ateş ocaklarında yakıldığı, kaynayan kazanlara atıldığı zor günlerdi. Roma yönetimi göz açtırmıyordu. Îsevîler bu dönemde çok şehit verdiler.

Resûl-i Ekrem Efendimiz (asm) bildiriyor ki: “Sizden evvelki ümmetlerden mü’min bir adam tutularak kendisi için açılan çukura konulurdu. Sonra bir testere getirilir, başı biçilir, iki parça edilirdi. Demirden tarak ile eti ve kemiği taranırdı da, bu işkence onu dininden döndürmezdi. Allah’a and olsun ki, Allah İslâm dinini tamamlayacaktır... Siz acele ediyorsunuz.” 1

Peygamber Efendimizin (asm) bildirdiği bu sıkıntıların bir bölümünü ilk hakiki Îseviler yaşadılar. Fakat bu sıkıntılar gizli de olsa meyvesini vermeye başlamış, Allah’ın adı ve dini putperestler içinde gizlice yayılmaya başlamıştı. Öyle ki, hükümdarın yakın çevresi içinde bile Hazret-i İsa’nın (as) tevhîd dinine gizlice inananlar vardı.

İşte, içlerinde putperest hükümdarın vezirleri ve hükümdara yakın kimselerin de bulunduğu Hazret-i Îsâ’ya (as) mensup bir grup genç, hükümdara şikâyet edildiklerini anlayınca, hükümdarın zulmünden kaçıp bir mağaraya sığındılar. Niyetleri öyle üç yüz sene falan kalmak değildi. Belki sadece bir tehlikeyi savmak için mağaraya girmişlerdi. Yanlarında bir de köpekleri vardı. Fakat zalim hükümdarın askerleri mağaranın kapısını taş duvarla örerek onları içeride ölüme terk ettiler.

Allah ise, “hileye karşı hile yapanların hayırlısıdır.”² Hem diriliş için bir örnek vermek, hem sonsuz kudretini göstermek, hem de kendisi de koymuş olsa kurallara bağlı kalmak zorunda olmadığını bildirmek için onları uykuya daldırdı. Nitekim Hazret-i İsâ’nın (as) babasız doğması da, göğe yükseltilmesi de, âhir zamanda inecek olması da kural dışı değil mi? Allah dilerse, kudreti kural tanır mı?

Üç yüz dokuz sene orada uyudular. Uyandıklarında sanki uykuya dün dalmış gibiydiler. Kur’ân’dan dinleyelim:

“Zalim hükümdara karşı çıktıklarında Biz onların kalplerini hakka bağladık da onlar, ‘Rabbimiz, göklerin ve yerin Rabbi olan Allah’tır’ dediler. ‘Biz ondan başka bir ilâha kulluk etmeyiz. Edersek saçmalamış oluruz. Bizim kavmimiz Ondan başka ilâhlar edindi. Öyleyse o ilâhların hak olduğuna dâir apaçık bir delil getirirler ya! Allah adına yalan uyduranlardan daha zâlim kim vardır?”³

“Uyuduklarında onlara baksaydın..... Onları uyanık sanırsın! Hâlbuki uykudadırlar. Ve Biz onları sağ ve sol tarafa çevirip dururuz. Köpekleri ise iki ayağını mağaranın kapısına doğru uzatıp yatmıştır. Eğer onları o halde görseydin, için korku ile dolar ve geri dönüp kaçırdın.”⁴

Üç yüz dokuz sene böylece kaldılar.⁵ Uyandıklarında, dün uyuduklarını zannediyorlardı. Acıktıklarını hissettiler. İçlerinden birisine para verip, mağarada olduklarını sezdirmemek için sıkı sıkıya tembihleyerek şehre ekmek almaya gönderdiler.

Şehre giren arkadaşları şehri tanıyamamıştı. Nasıl olurdu? Dünkü şehir bu kadar değişmiş olabilir miydi? Şehrin ortasında kilise dedikleri bir yer vardı. Merak edip yaklaştı; Hazret-i İsâ’ya (as) inananların girip çıktığı bir mabetti. Açıktan girip çıkıyorlardı. Kimse gizlenmeye gerek duymuyordu. Hayretinden şaşır kalmıştı. Dünkü zâlim kral neredeydi? Putperest halka ne olmuştu? Kilisedeki o çarmıha gerilmiş adam heykeli de ne oluyordu?

Nihayet fırına yaklaştı, parasını uzattı ve ekmek almak istediğini söyledi. Hayret; fırındakiler de şaşırıp kalmışlardı. Para üç yüz sene öncesinin mührünü taşıdığı gibi, adamın üstü başı da yüz yıllar öncesinin giyim kuşamıydı. Sonrakiler ayrıntı.

Meğer bu üç yüz yıl zarfında Hazret-i İsâ’nın (as) tevhid dininin adı Hristiyanlık olmuş, Roma’da resmî din olarak kabul görmüş; fakat din asliyetinden çıkarılmış, tanınmaz hâle getirilmişti. Hazret-i İsâ’nın (as) tevhid dini aslından uzaklaştırılmış, içerisine çarmıha gerilmiş insan resmi gibi, teslis inancı gibi, ruhbanlık sınıfı gibi putperestlik öğeleri doldurulmuş, sayısız İnciller yazılmıştı.

Ashab-ı Kehf olayı, Allah'ın ölüleri dirilttiğinin en canlı örneği olarak hâlâ günümüzde tazeliğini ve sıcaklığını korumaktadır.

Allah onlara ve bütün çile çekmiş tevhid bayraktarlarına rahmetiyle muâmele buyursun. Âmin.

Dipnotlar:

1- Riyâzu's-Sâlihîn, 41.,

2- Âl-i İmrân Sûresi, 3/54.,

3- Kehf Sûresi, 18/14,15.,

4- Kehf Sûresi, 18/17-18.,

5- Kehf Sûresi, 18/25